

12 tohoto vlád. nař., je ve shodě se zákonem č. 122/1926 Sb. Nss neshledal důvodu, pro který by se měl odchýliti od tohoto právního názoru, a poukazuje proto podle § 44 jedn. řádu na důvodnění cit. nálezu. K tomuto odůvodnění dodává se vzhledem k námitce stížnosti ještě toto:

Zákon přiznává duchovnímu nárok na kongruové doplňky v § 1 odst. 4 jen, je-li státním občanem československým. Tím vyslovuje zásadu, že chce doplňovati příjmy duchovního jen za jeho činnost ve veřejné duchovní správě, kterou konal jako příslušník československého státu. Jinými slovy služební doba duchovního, po niž nebyl příslušníkem československého státu, nemá podle vůle zákona přijíti mu k dobru při stanovení výše kongruy. S tohoto hlediska sluší pak čísti i 3. odst. § 1 leg. cit., který stanoví, kterou služební dobu sluší vzíti v úvahu při převodu duchovního do kongruového doplňku podle tohoto zákona. Mluví-li na tomto místě zákonodárce o služební době ztrávené v duchovní správě před účinností tohoto zákona, nemůže po názoru soudu zřetelem na svou základní zásadu uloženou ve 4. odst. § 1 cit. zákona o podmínce československého státního občanství, míti na mysli jinou dobu než službu kvalifikovanou vlastností československého státního občana. Má-li však již § 1 odst. 3 cit. zák. právě uvedený smysl, je předpis § 13 odst. 1 vlád. nař., který určuje, že doba ztrávená před nabytím československého státního občanství v činné veřejné duchovní správě se nezapočítává do služební doby započitatelné podle §§ 11 a 12 cit. nař., kryt zákonem a opačné hledisko stížnosti liché. Za tohoto stavu práva jest ovšem nerozhodno, že st-1 nabyt československého státního občanství již před účinností kongruového zákona č. 122/1926 Sb., t. j. před 1. lednem 1926. St-1 nepopírá, že nabyt československého státního občanství na základě zákonného čl. L:1879 a složil státoobčanskou přísahu 5. května 1925. Jestliže tedy žal. úřad započel st-li služební dobu jen od tohoto dne, postupoval podle zákona, a je tudíž předeslaná námitka bezdůvodná. — — — —

Č. 12.831.

Živnostenské právo. — Řízení před nss: I. * Přeložení prodejny zboží za jednotné ceny do jiné větší místnosti v téže obci, získané sloučením většího počtu místností v místnost jedinou, nepříčí se ustanovení § 2 zákona č. 251/1933 Sb. v jeho původním znění (před účinností vlád. nař. č. 101/1935 Sb.). — II. Odepření odkladného účinku stížnosti k nss nelze odůvodniti jen zákonitostí rozhodnutí vzátného v odpor.

(Nález z 24. března 1937 č. 4356/35-3.)

V ě c: Firma »Teta«, Beck a spol. v Praze (adv. Dr. Pavel Kafka z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 27. června 1935 o přesídlení pobočného závodu a proti rozh. zem. úřadu v Praze z 1. srpna 1935 — — o odkladném účinku stížnosti k nss.

Výrok: Naříkaná rozhodnutí zem. úřadu v Praze se zrušují pro nezákonnost. — —

Důvody: I. Výměrem z 6. června 1935 nevzal okr. úřad v Mostě na vědomí oznámení stěžující si firmy z 2. května 1935 o přesídlení jejího pobočného závodu z náměstí Dra Antonína Švehly čp. 42 v Mostě do třídy Čs. legií čp. 7 v téže obci z důvodu, že jde o prodejnu za jednotné ceny a prodejny takové nesmějí podle § 2 zákona č. 251/1933 Sb. býti rozšiřovány co do počtu místností. V daném případě však st-lka ze tří prodejních místností a chodby v domě čp. 7 v třídě Čs. legií učinila jedinou prodejní místnost a tam svoji prodejnu z náměstí přenesla. Takové sloučení několika místností v jedinou je vlastně rozšířením prodejny, pročež nelze je připustiti, neboť by to znamenalo obcházení zákona.

Žal. úřad nař. rozhodnutím potvrdil uvedený výměr v celém jeho rozsahu z důvodů v něm uvedených (§ 82 vlád. nař. č. 8/1928 Sb.).

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto:

Stížnost vytýká nař. rozhodnutí především nezákonnost a poukazuje na ustanovení § 2 zákona č. 251/1933 Sb., podle něhož se zakazuje pouze, aby přeložením prodejny nastalo její rozšíření co do druhu zboží a co do počtu místností, kteréžto ustanovení nevylučuje však nikterak rozšíření provozovny na větší prostor při nezvětšeném počtu místností. Dále namítá stížnost, že i při právním stanovisku žal. úřadu bylo by nař. rozhodnutí vadné, poněvadž nebylo řádně vyšetřeno, že by st-lka byla provedla adaptaci dotyčných místností, ježto adaptaci tu ve skutečnosti provedla sama majitelka domu. Soud shledal stížnost již v prvním směru důvodnou.

V daném případě jde o přeložení prodejny před účinností vlád. nař. č. 101/1935 Sb. Podle § 39 živn. řádu je volno bez jakéhokoliv omezení na pouhé oznámení živnostenskému úřadu překládati svobodné a řemeslné živnosti v obci jejich stanoviště. Z této zásadní volnosti obsahuje zákon č. 251/1933 Sb. v § 2 výjimku, stanově mimo jiné, že prodejny ve smyslu § 1 odst. 1 zřízené před 1. lednem 1933 nesmějí býti rozšiřovány ani co do druhu zboží, ani co do počtu místností. Poněvadž jde o předpis výjimečný, dlužno při jeho aplikaci postupovati striktně a vztahovati jej jen na případy v něm výslovně uvedené, totiž na rozšíření co do počtu místností a co do druhů zboží.

Že by přeložením prodejny nastalo provozování její ve větším počtu místností, žal. úřad sám ani netvrdí, nýbrž domnívá se, že cit. předpis dopadá i na případ, kdy počet místností zůstává týž, jestliže před tím bylo více místností tak upraveno, aby právě počet místností se nezměnil, aby však přes to pro prodejnu bylo docíleno většího prostoru než měla ve svém dřívějším stanovišti. Náhled ten je právně mylný, neboť cit. zákonný předpis zakazuje jen rozšíření prodejny jednak co do druhu zboží a jednak co do počtu místností, a nelze jej vzhledem k jeho výjimečnosti vztahovati i na rozšíření prodejny jiným způsobem, tedy zejména na rozšíření prodejny co do jejího

prostoru při stejném počtu místností. Pro tento mylný názor bylo nař. rozhodnutí zem. úřadu z 27. června 1935 zrušiti pro nezákonnost. — — —

III. O stížnosti podané do rozhodnutí zem. úřadu z 1. srpna 1935 uvažoval nss takto:

Rozhodnutím tím odepřen byl odkladný účinek stížnosti podané proti prvnímu rozhodnutí zem. úřadu, a to z toho důvodu, že veřejný zájem vyžaduje, aby toto rozhodnutí bylo ihned vykonáno, ježto přičilo by se veřejnému zájmu, aby se živnost provozovala, když nejsou splněny zákonné podmínky. Soud nemohl uznati, že by toto odůvodnění bylo ve shodě se zákonem.

Podle § 17 zákona o ss má příslušný správní úřad povolit odkladný účinek stížnosti podané k tomuto soudu, jestliže veřejný zájem nežádá okamžitý výkon jeho rozhodnutí a jestliže straně neprodleným výkonem vzešla by neodčinitelná újma. V daném případě shledal úřad, že schází již první předpoklad pro povolení odkladného účinku, poněvadž přičilo by se veřejnému zájmu, aby se provozovala živnost, pro niž nejsou dány zákonné podmínky. Soud neshledal, že by tento důvod stačil k odepření odkladného účinku.

Paragraf 17 zákona o ss připouští, aby stížnosti na nss byl přiznán odkladný účinek, bez ohledu na to, zda rozhodnutí, jež stížností je bráno v odpor je ve shodě se zákonem nebo v odporu s ním, neboť otázka tato jest otázkou, kterou řešiti je teprve v řízení o stížnosti do tohoto rozhodnutí, jehož provedení má býti odloženo. Proto nelze odepření odkladného účinku odůvodňovati jen zákonitostí rozhodnutí v odpor vzatého a nezákonností náhledu stížností zastávaného, nýbrž nutno se tázati, zda odsunutí provedení dotyčného rozhodnutí, ať je už zákonné či nikoliv, mělo by v zápětí takové faktické důsledky, které v zájmu veřejném nelze připustiti. V daném případě bylo by tomu tak tehdy, kdyby další provozování přeložené prodejny na základě oznámení st-lky jevilo účinky, které z veřejných ohledů vůbec připustiti nelze a které proto nutno neprodleně odstraniti. Stížnost existenci takových účinků popírá, tvrdíc naopak, že jsou tu okolnosti, jež nasvědčují tomu, že by naopak byl porušen veřejný zájem, kdyby rozhodnutí bylo ihned provedeno. Po této stránce žal. úřad však důvodnost st-lčiny žádosti nezkoumal, veden jsa mylným právním názorem, že stačí, konstatuje-li, že podle jeho rozhodnutí nejsou pro přeloženou prodejnu st-lčinu dány zákonné podmínky.

Č. 12.832.

Zaměstnanci veřejní: I. * Předpis § 151 odst. 1 a 2 plat. zákona č. 103/1926 Sb. se vztahuje i na pozůstalé po takových státních zaměstnancích, jejichž odpočivné požitky byly upraveny podle § 10 zákona č. 70/1930 Sb. — II. * Úmrtné ve smyslu § 65 služ. pragm. č. 15/1914 ř. z. je zaopatřovacím požitkem.

(Nález z 24. března 1937 č. 6980/35-3.)